

A REAL – VALÓS-SOROZAT ELSŐ KÖTETE

REAL

valós

*Mennyire valós,
amit érzel?*

18+

*Párizs
könyvek*

KATY EVANS

NEW YORK TIMES ÉS USA TODAY BESTSELLERSZERZŐ

KATY EVANS

REAL

valós

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

az életnek, a szerelemnek, a zenének

REAL LEJÁTSZÁSI LISTÁJA

Itt van néhány olyan dal, amit a VALÓS írása közben hallgattam. Az első két szám annyira ütős, hogy érdemes ugyanakkor hallgatni őket, amikor Brooke és Remington hallgatja. ☺

- „IRIS” – Goo Goo Dolls
- „I LOVE YOU” – Avril Lavigne
- „THAT’S WHEN I KNEW” – Alicia Keys
- „LOVE BITES” – Def Leppard
- „HIGH ON YOU” – Survivor
- „LOVE SONG” – Sara Bareilles
- „IN YOUR EYES” – Peter Gabriel
- „KISS ME” – Ed Sheeran
- „COME AWAY WITH ME” – Nora Jones
- „ALL I WANNA DO IS MAKE LOVE TO YOU” – Heart
- „ANYWAY YOU WANT IT” – Journey
- „PULL ME DOWN” – Mikky Ekko
- „I LOVE YOU LIKE A LOVE SONG” – Selena Gomez
- „MY LIFE WOULD SUCK WITHOUT YOU” – Kelly Clarkson
- „FLAWS AND ALL” – Beyonce
- „THE FIGHTER” – Gym Class Heroes

„REMINGTON VAGYOK”

Brooke

MELANIE FÉLÓRÁJA SIKÍTOZIK a fülembé, pedig már attól rojtosak az idegeim, amit látok, és alig hallok valamit. Legfeljebb a szívemet, ami őrülten a fejemben zakatol, ahogy a föld alatti bokszmeccs két harcosa újra meg újra egymásnak esik. A két férfi egyforma magas és súlyos, és mindkettő iszonyú izmos. És egymás arcát püfölik.

Ahányszor csak eltalálja egyik a másikat, éljenzés és tapsolás robban ki a teremben, amit legalább háromszáz, vérre szomjazó néző tölt meg. A legrosszabb az egészben, hogy *hallom* a húsba csapó csont észbontó recsegését, és a totális iszonytól a szőr is feláll a karomon. Minden pillanatban arra számítok, hogy az egyik fél kidől, és soha, de soha többé nem kel föl.

– Brooke! – visít a legjobb barátnőm, Melanie, és közben átölel.
– Úgy nézel ki, mint aki mindjárt kidobja a taccsot. Baromira nem neked találták ki ezt!

Ki fogom nyírni a csajt. Komolyan kinyírom.

Amint elszakíthatom végre a szememet a két férfiről, miután a menet végén meggyőződtem róla, hogy mind a kettő lélegzik, irgalmatlanul meggyilkolom a legjobb barátnőmet. Aztán magamat is, amiért engedtem, hogy ő iderángasson.

Csakhogy szegény drága Melanie megint ráizgult egy pasira, és amikor megtudta, hogy éjjeli fantáziáinak tárgya a mi városunkban szerepel egy ilyen föld alatti harcklub „zárt körű” és „igen veszélyes” játékán, könyörgött, hogy jöjjenek el vele megnézni. Melanie-nak pedig nehéz nemet mondani. Baromi lelkes és kitartó, most is ugrál örömeiben.

– Most jön ő – sziszeg. Nem is érdekli, ki nyerte ezt a meccset, vagy egyáltalán, ki élte túl. Hála istennek, mindkettő élni látszik. – Figyelj, Brookey, nem semmi látvány lesz.

A közönség elhallgat, megszólal a bemondó.

– Hölgyeim és uraim, mosssz pedig... eljött a pillanat, melyre mindnyájan vártunk, az ember, akiért idejöttek. A kemények legkeményebbike, következik az igazi, az *egyetlen* Remington „Szökőár” Tate!

Borzongás fut végig a gerincemen, ahogy a szurkolók – főleg a nők – már a nevtől őrzöngeni kezdenek, és lelkes kiáltásokban törnek ki egyszerre.

– *Remy! Szeretlek, Remy!*

– *Leszoplak, ha akarod, Remy!*

– *REMY, DÖNGESS EL ENGEM IS, REMY!*

– *Remington, ereszd belém a szökőárad!*

Csuklyás, vörös köpenyes alak üget a ring felé, minden fej oda fordul. A mai meccsetek úgy tűnik, kesztyű nélkül vívják, ezért látom, ahogy a teste mellett kinyúlnak és ökölbe szorúlnak hatalmas, barna kezének hosszú ujjai.

A ring velem szemben levő oldalán egy nő „REMY #1 PICSÁJA” feliratú táblát lenget nagy büszkén, és torkaszakadtából ordít a pasi felé – nyilván a biztonság kedvéért, ha ez a Remington nem tudna olvasni, vagy nem venné észre a neonrózsaszínnel írt, csillámfestékes betűket.

Teljesen elhűlök, mert csak most esik le, hogy nem az én szédült legjobb barátnőm az egyetlen nő Seattle-ben, aki belegárgyult ebbe a pasasba. Mel megmarkolja a karom.

– Most nézz rá, és fogadok, nem bírod azt mondani, hogy nem tennél meg akármit ezért a pasiért.

– Nem tennék meg akármit ezért a pasiért – vágom rá pusztán a fogadás kedvéért.

– Nem néztél rá! – visít Melanie. – Nézd meg! *Nézd!*

Megfogja az arcomat, és a ring felé fordítja, én meg elnevetem magam. Melanie imádja a férfiakat. Imádja ágyba vinni őket, becserkészni őket, a nyálát csorgatni utánuk, de amikor megfogja valamelyiket, nem nagyon bírja megtartani. Nekem meg a magam részéről nem hiányzik, hogy bárkibe is belebonyolódjak.

Nem ám, hisz az én romantikus hugicám, Nora, kettőnknek is épp elég pasit és nagyjelenetet hoz a házhoz.

Felbámulok a porondra. A pasi épp akkor dobja le magáról a SZÖKŐÁR feliratú, piros szaténköpenyt. A nézők mind visítanak és hurráznak, ő meg lassan körbefordulva nyugtázza a köszöntést. Hirtelen meglátom az arcát, rávetül a reflektorfény, én meg csak bámulok a helyemről, mint a hülye. Úristen!

Úr.

Isten.

Gödröcskék.

Sötét, borostás áll.

Kisfiús mosoly. Férfitest.

Haláli barna bőr.

Végigfut a hátamon a hideg, tehetetlenül kortyolom ezt a koktélt, ami a többieknek úgy a fejébe szállt.

A haja fekete, szexisen kócos, mintha most borzolta volna össze egy nő. Az arccsontja ugyanolyan erős, mint az állkapcsa és a homloka. Az ajka csókvörös és duzzadt, és a küzdőtérig vezető útja emlékeként rúzsolt díszeleg az állán. Végignézek hosszú, feszes testén, és a bensőmben valami forró, vad dolog ver tanyát.

Kábítóan tökéletes, hihetetlenül izmos. Szépségesen karcsú csípőtől keskeny derekán át a széles válláig mindene kemény. És micso-da hasizom! Nem is hat-, hanem nyolckockás! A ferdeizmok szexi V betűjének vége eltűnik a tengerészkék szaténgatyában, ami lágyan simul erős, izmoktól vaskos combjára. A négyfejű combizom, a csuklyásizom, a nagy mellizom és a kétfejű karizom egytől egyig fenségesen formás és feszes. A két karján kelta tetoválás fut körbe, pontosan ott, ahol dagadozó bicepsze a válla mereven szögletes deltoid izmával találkozik.

– Remy! *Remy!* – sikít mellettem hisztérikusan Mel, tölcsért formálva a tenyeréből. – *Kurvára dögös vagy, Remy!*

A pasi feje a hang irányába fordul, és az arcán szexi mosoly kíséretében megjelenik egy gödröcske, amikor felénk néz. Az idegszálaim belebizseregnek a gyönyörbe, és nem azért, mert a pasi ebből a tökéletes szemszögből csakugyan iszonyú dögös – bár bizony, határozottan, uramisten, *tényleg* az –, hanem leginkább azért, mert egyenesen engem néz.

Fél szemöldöke megemelkedik, szédítő kék szemében jókedv csillan. És valami... van valami meleg a pillantásában. Szerintem azt gondolja, hogy én sikítottam.

Francba!

Rám kacsint, én meg persze, totál elkábulok. Közben a mosolya pajkossága lassan elhalványodik, és másmilyenné, elviselhetetlenül intimmé változik.

Forr a vérem.

A lábam köze görcsbe rándul, és elborzaszt a gondolat, hogy ezt valószínűleg ő is tudja.

Láthatóan a teremtés koronájának hiszi magát, mintha azt képzelné, itt minden nő az ő Évája, aki az ő oldalbordájából lett csak azért, hogy gyönyört nyújtson neki. Egyszerre vagyok felizgult és dühös, ilyen zavarba ejtő érzésem az életben nem volt még.

Aztán felgömbülő ajakkal fordít hátat, amikor felkonferálják az ellenfelét.

– És mindnyájunk gyönyörűségére itt van ma este Kirk Dirwood, a Kalapács!

– Mel, te kis picsa! – kiáltok fel, amikor magamhoz térek, és játékosan meglököm barátnőmet. – Mért kellett így visítanod? Most azt hiszi, én vagyok az az eszelős.

– Uramisten! Ez nem igaz! Rád kacsintott! – nyögi ki Melanie, láthatóan magánkívül.

Jószagú úristen, de igaz. Igaz? Igaz!

Újrajátszom a fejemben azt a kacsintást, és ugyanúgy megdőbbsz, mint Melt. Úgy kell a kis libának, naná, hogy ezzel fogom szívatni.

– De igaz – ismerem be végül, gonoszul nézve a barátnőmre. – Telepatikus úton kommunikáltunk, és azt mondta, haza akar vinni, hogy én legyek a szexi porontyai anyja.

– Persze, mert *te* lefeküdnél egy ilyen pasival! Te meg a kényszeres rendmániád! – röhögi szét a fejét.

Közben Remington ellenfele is leveszi a köpenyét.

A fickó tiszta izom, de a látványa fabatkát sem ér „Szökőár” ínycsiklandó férfiassága mellett.

Remington befeszíti a karját az oldala mellett, az ujjait kinyújtja, aztán ökölbe szorítja, majd rugózni kezd. Nagydarab, izmos férfi, mégis meglepően könnyedén ugrál, ami azt jelenti – tudom, mert régebben versenyszerűen futottam –, hogy elképesztően erős, ha a lába ilyen apró mozdulatával a levegőbe tudja lökni a testét.

Kalapács üt először. Remington fürgén meggörnyedve kikerüli, és felegyenesedés közben lendületes felütéssel válaszol, ami célba talál, és oldalra löki Kalapács arcát. Magamban felszisszenek az ütés erejétől, a testem meg-megfeszül Remingtonnak az ütések közben összehúzódó, megfeszülő, ugráló, elernyedő izmai láttán.

A nézősereg megbabonázva figyel a mérkőzést, engem kiver a libabőr azoktól a szörnyű reccsenésektől. És valami más is zavar. Az, hogy verejtékcseppek ülnek ki a homlokomra, a dekoltázsomra. Mialatt a harc folyik, a mellbimbóm egyre keményebben összehúzódva feszül a felsőmnek, izgatottan küzd a selymes szövet szorítása ellen. Látva, hogy Remington Tate összever egy „Kalapácsnak” becézett figurát, valamiért képtelen vagyok a bőrömben maradni, és ez nagyon nem tetszik nekem, nagyon kényelmetlenül ér.

Ahogy az öklét lendíti, ahogy mozog, ahogy *morog*...

Hirtelen felhangzik a kórus:

– REMY ... REMY ... REMY.

Oldalra fordulok, és látom, hogy Melanie ugrálva buzdítja.

– Istenem, húzz be neki, Remy! Vágd már agyon, te szexi vadállat!

Amikor Kalapács hangos puffanással elzuhan, Mel felsikít. A bugyim nedves, a pulzusom megvadult. Sosem helyeseltem az erőszakot. *Ez nem én vagyok*, pislogok a szervezetemet korbácsoló reakciók

miatt értetlenkedve. Idegvégződéseimet vágy, szintiszta, fehéren izzó vágy borzolja.

A porondmester győzelemre emeli Remington karját, aki amint kihúzza magát az ellenfelét padlóra küldő ütésből, rám pillant. Letaglóz a tekintete. Szúrós, kék szeme az enyémbe fúródik, mire a hasamban valami görcsbe feszül. Izzadt mellkasa mély zihálással emelkedik és süllyed, a szája sarkán vércsepp nyugszik. És a szeme... mindvégig a szememre tapad.

A bőröm alatt melegség árad szét, lángok nyaldosnak végig. Sohasem ismerném be Melanie előtt, kimondva még magam előtt sem, de azt hiszem, életemben nem láttam még egy ilyen szédítő férfit. A pusztá nézése is szédítő. Meg ahogy ott áll magasba emelt karral, verejtéktől csillogó izmokkal, és sugárzik róla az, amit Mel magyarázott a taxiban, hogy ura a helyzetnek.

Úgy mered rám, hogy abban semmi mentegetőzés nincs. Csak néz, nem törődik senki mással, aki a nevét kiabálja, és olyan érzéki a pillantása, hogy úgy érzem, ott helyben a magáévá tett. Közben szörnyülködve jut eszembe, hogy *én* vajon hogy festhetek az ő szemében.

Hosszú, egyenes, mahagóniszínű hajam a vállamra omlik. Gombólós, fehér blúzom ujjatlan, de magas csipkenyaka van; az alját szépen betűrtem magas derekú, szolid, fekete nadrágomba. Két fülemben kis aranykarika, ami jól illik a mézes whisky árnyalatú szememhez. És konzervatív öltözetem ellenére teljesen pucérnak érzem magam.

A lábam imbolyog, határozottan az az érzésem, hogy ez a pasas engem akar következőként eldöntetni. A farkával. Jaj, ne, istenem, ezt *nem* én gondoltam. Melanie gondol ilyeneket. Kínzóan újra összehúzódik a méhem.

– REMY! REMY! REMY! – kántálja a közönség egyre hangosabban.

– Még több Remyt akarnak? – kérdezi tőlük a mikrofonos pasas, mire még nagyobb lesz a lárma. – Hát jó, emberek! Kerítsünk ma estére méltóbb ellenfelet Remington „Szökőár” Tate-nek!

Egy másik férfi lép a szorítóba, én pedig nem bírom tovább. Túlcsoordultam. Valószínűleg ezért nem jó ötlet éveken át mellőzni a szexet. Annyira begerjedtem, hogy nem tudok rendesen beszélni, sőt járni is alig. Mégis kinyögöm Mel felé fordulva, hogy kimegyek a mosdóba. Mialatt végigrohanok a lelátók közötti széles úton, felharsognak a hangszórók.

– Most tehát, hölgyeim és uraim, koronás bajnokunk ellen ringbe száll Parker, „a Rém” Drake.

A nézősereg felbuzdul, majd hirtelen kemény, félreismerhetetlen *csattanás* hallatszik.

Csak azért sem nézek vissza, hogy mi lehet az izgalom oka, hanem befordulok, és egyenesen a mellékhelyiségek felé sietek. Közben újra felzeng a bemondó hangja.

– Szent Habakuk, ez aztán gyors volt! Kiütés! Az ám, hölgyek és urak, KO. Még hozzá rekordidő alatt. Így hát, ismét bemutatom a győztest, íme, Szökőár! Szökőár, aki most kiszökken a ringből és... *hová a francba mész?*

A tömeg megvadul, az előcsarnokig hallatszik a kiáltozás: „Szökőár! Szökőár!”, aztán teljes csend lesz, mintha olyasmi történt volna, ami nem volt benne a forgatókönyvben.

Nem tudom mire vélni a kísérteties csendet, de aztán dobogó lépések hangzanak fel mögöttem, majd egy meleg kéz ragadja meg a kezem, és meglepő erővel hátrafordít.

Beleborzongok az érintésébe.

– Mi a... – szisszenek fel zavaromban, aztán belebámulok egy iz-
zadt férfimellkasba, majd fel egy izzó, kék szempárba.

Az érzékeim megbokrosodnak. Olyan közel áll, hogy a szaga ad-
renalininjekcióként hat rám.

– A neved – hörög zihálva, vadul bámulva a szemembe.

– Öö... Brooke.

– Milyen Brooke? – vakkant fel kitáguló orrlyukkal.

Olyan állati magnetizmus sugárzik belőle, hogy úgy érzem, elra-
bolta a hangom. Benne áll a személyes teremben, betölti, elszívja tő-
lem, elszív engem, elszívja az oxigénemet, és nem is értem, miért ver
így a szívem, miért állok itt így, vacogva a hőségtől, miközben egész
testem csak arra a pontra figyel, ahol a keze az enyémre fonódik.

Remegve, küszködve kiszabadítom a kezemet, és riadtan Melre
nézek, aki most jelenik meg tágra nyílt szemmel a férfi mögött.

– Brooke Dumas a neve – közli, majd nagy bosszúságomra vidá-
man kikottyantja a mobilszámomat is.

Remington felgömbülő ajakkal a szemembe néz.

– Brooke Dumas – mondja, én meg úgy érzem, itt az orrom előtt
megdugta a nevemet.

És Mel orra előtt.

Érzem a nyelve durvaságát, ahogy a két szót formálja. A hangja sö-
tét, mint a bűn, mint a csemege, amit kívánsz, de nem szabad meg-
enni. A lábam között felduzzad a vágy. A szeme forrón, már-már bir-
toklóan szegeződik rám. Soha senki nem bámult még így.

Előrelép, nyirkos tenyere a tarkómra siklik. Vadul szökdécsel a
pulzusom, amikor sötét fejét lehajtva apró, száraz csókot nyom az aj-
kamra. Olyan érzés, mintha megjelölne. Mintha előkészítene vala-
mi nagyszabású dologra. Amitől megváltozhat, de tönkre is mehet
az életem.

– Brooke – morogja halkán, jelentősegteljesen közel a számhoz, majd mosolyogva visszahúzódik. – Remington vagyok.

Útban hazafelé még mindig érzem a kezét. Érzem az ajkát az enyémen. A csókja puhaságát. Istenem, lélegezni sem bírok rendesen, csak behúzódok a taxi hátsó ülésének a sarkába, feszülten, mint egy összetekeredett kobra, és vakon bámulok kifelé a város elhúzó fényeire. Kétségbeesetten szeretném kiadni magamból kavargó érzéseimet. Sajna senki más nincs, akinek kiadhatnám, csak Mel.

– Hogy ez mennyire durva volt – szólal meg mellettem izgalomtól fojtott hangon.

– Mégis mi a frász volt ez, Mel? – csóválom a fejem. – Az a pasas megcsókolt! Nyilvánosan! Tisztában vagy vele, hogy többen is fényképeztek a telefonjukkal?

– De hát, annyira dögös, Brooke. Mindenki őt akarja fotózni. Ahogy utánad vetette magát, attól még én is zsezsgek belülről, pedig nem is engem csókolt meg. Soha nem láttam még olyat, hogy egy pasi így utánavágtázzon egy nőnek. Basszus, ez egyszerre pornó és romantika.

– Kuss, Mel – nyögök fel. – Nyilván nem véletlen, hogy eltiltották a profi sporttól. Ziher, hogy a fickó veszélyes, vagy őrült, vagy mind a kettő.

A testem feszült az izgalomtól.

Érzem a pillantását. Nyers, éhes. Máris piszkosnak érzem magam. A tarkóm viszket, ahol hozzáért izzadt tenyere. Megdörzsölöm, és a viszketés nem múlik, a testem nem nyugszik meg, *én* nem nyugszok meg.

– Most komolyan, Brooke, egy kicsit bulisabban kéne élned. Oké, Remington Tate-nek rossz a híre, de szexisebb, mint a bűn. Igen, ki-tiltották a profi ligából helytelen magaviseletért, mert fékezhetetlen,

rosszfiú. De érted, ki tudhatja, miféle szarságok történtek a magánéletében? Én csak azt tudom, hogy egyszer valahol bedurvult, cikkeztek is róla párszor, most meg senkit sem érdekel. Ő az Underground Liga kedvence, imádja az összes bunyós klub. És amikor ő küzd, mindig rengeteg a csaj.

Lényem egy része még mindig nem képes elhinni, hogyan bámult rám az a pasi. A visítózó nők tömegében célkeresztbe vett, és egyedül *engem* nézett. Idegesít ez a gondolat. Őrült, tüzes szemmel bámult, de nekem nem kellenek őrült, tüzes szemek. Nem kell ő, nem kell semmilyen férfi, pont. Én csak állást akarok. Nemrég fejeztem be a szakmai gyakorlatomat egy környékbeli középiskolában, és voltam állásinterjún a város legmenőbb sportrehabilitációs cégénél. Csak-hogy azóta eltelt két hét, és nem hívtak vissza.

Lassan kezdek bedilizni, és úgy érzem, *soha senki* nem hív már vissza.

Ez már több mint frusztráltság.

– Nézz rám, Melanie! Szerinted kurvának nézek ki?

– Nem, szivi. Messze te voltál ott a legelegánsabb hölgy.

– Ha kosztümben mennék ilyen programra, csak azért tenném, hogy a hozzá hasonló söpredék ne figyeljen fel rám.

– Akkor nem pont kurvásabban kéne öltöznöd, hogy beolvadj? – vigyorog Mel gonoszul, mire elfintorodom.

– Utállak. Soha többé nem megyek veled ilyen helyre.

– Dehogy utálsz. Gyere, hadd öleljelek meg!

Odahajolok a karjába, könnyedén visszaölelem, de aztán eszembe jut az árulása.

– Hogy adhattad meg neki a számomat? Mit tudunk egyáltalán erről a pasasról, Mel? Azt szeretnéd, hogy meggyilkoljanak valami sötét sikátorban, és a szétdarabolt hullámat a kukába dobják?

– Aki annyi önvédelmet tanult, mint te, az *kizárt*, hogy így végezze.

Sóhajtvá csóválom a fejem, de ő csak vigyorog rám ártatlanul. Sosem bírtam sokáig haragudni valakire.

– Figyelj, Brooke! Állítólag mostanában kezdesz új életet – súgja a fülembe Mel, tökéletesen ráhibázva a gondolataimra. – A bővített kiadású, átdolgozott Brooke-nak elkel majd néha egy kis szex. Amikor versenyeztél, szeretted.

Elképzelem Remingtont meztelenül, és ez olyan zavaróan izgató, hogy fészkelődni kezdek az ülésen, és dühösen bámulok ki az ablakon, egyre vadabban rázza a fejemet. Az dühít legjobban, hogy mi-féle érzéseket kelt bennem a pasas pusztá gondolata. Lázás érzéseket.

És nem, nem állítom, hogy *teljesen* kerülni akarom a szexet, de egy kapcsolat bonyolult dolog, és én pillanatnyilag nem állok rá készen érzelmileg. Kicsit még mindig romokban heverek a bukásomtól, és igyekszem új pályára terelni magam. Van rólam egy szörnyű videó a YouTube.com-on *Dumas, neki annyi!* címmel, amit egy amatőr vett fel életem első olimpiai válogatásán, és azóta – mint az emberek megszégyenüléséről szóló videókat általában – nem kevesen nézték meg. Ott van a filmen megörökítve a pillanat, amikor ripityára tört az életem, és most bárki lejátszhatja, visszajátszhatja újra meg újra, ha mulatni támad kedve. Rajta van az a bizonyos másodperc, amikor a négyfejű combizmom görcsbe rándul, és megbotlok; ott van a pillanat, amikor egyszerűen elszakad az LCA-m, az elülső keresztcszalagom, és a térdem kicsuklik alólam.

Több mint négy percig tart ez a bájos kis videó. Névtelen paparazóm egyedül engem filmezett, senki mást. A hangja – női hang – is halatszik a háttérben: „Baszki, ennek annyi!” Nyilván ez ihlette a címet.

Szóval rajta vagyok egy igazi amatőr filmen, amint nyomorultul szenvedve ugrálok le a pályáról, és kisirom a szívemet is. Nem azért sírok, mert fáj a térdem, hanem mert a kudarc fáj. És csak

azt szeretném, hogy elnyeljen a föld, és meg akarok halni, mert tudom... igen, abban a pillanatban világosan tudtam, hogy minden addigi készülésem hiába volt. És ahelyett, hogy meghasadt volna a föld és magába szippant, levideóztak.

A videóhoz írt kommentek áradata most is elevenen él bennem. Volt, aki sok sikert kívánt egy új pályán, és azt mondta, milyen kár. De volt olyan is, aki kinevetett és viccelődött, mintha magamnak köszönhetném, ami történt.

Ezekről a megjegyzésektől most, évek múltán is feltámad a kétely bennem, ostromozom magam éjjel-nappal, amikor újrapirogerem azt a két napot, és eltöprengem, hol ronthattam el. Igen, két napot, mert nem egyszer, hanem kétszer is sikerült elszakítanom az LCA-mat. Nem voltam hajlandó elhinni, hogy „nekem annyi”, és konokul másodszor is elmentem a válogatásra. Egyik alkalomról sem tudom, hogy mit csináltam rosszul, de annyi világossá vált, hogy fizikai lehetetlenség volna újra próbálkoznom.

Így aztán, most már minden erőmmel azon vagyok, hogy úgy éljem tovább az életemet, mintha soha nem is akartam volna olimpiai bajnok lenni. Ehhez pedig mi sem hiányzik kevésbé, mint egy férfi, aki elveszi azt az időt, amit az új hivatásom, a választott jövőm építésének szentelhetnék.

Nora húgom a romantikusabb, szenvedélyesebb lény kettőnk közül. Bár alig múlt huszonegy – három évvel fiatalabb nálam –, mégis ő él a nagyvilágban, ő küldözgeti új meg új helyekről a képeslapokat, ő mesél anyunak, apunak meg nekem a „szeretőiről”.

És én? Az én fiatal éveim mivel teltek? Szívem-lelkem az edzésbe öntöttem, és kizárólag az aranyéremről álmodtam. Csakhogy a testem jóval hamarabb feladta, mint a lelkem, és egyetlen világbajnokságra sem jutottam el.

Amikor az ember kénytelen beletörődni, hogy a teste képtelen teljesíteni azt, amit elvár tőle, az kínzóbb, mint a sérülés maga. Ezért szeretem a sportrehabilitációt. Ha én nem részesültem volna megfelelő segítségben, talán még most is depressziós és dühös lennék. Ezért akarok más fiatal atlétáknak segíteni, hogy elérjék azt, ami nekem nem sikerült. És ezért akarok jó állást találni, hogy – talán – végre egyszer *valamiben* sikeresnek érezhessem magam.

De amikor éjjel álmatlanul heverek, furcsamód nem a húgomra gondolok, nem is az új karrieremre, de még csak nem is arra a borzasztó napra, amikor örökre lecsúsztam az olimpiáról.

Egyetlen dolog jár a fejemben: a kék szemű ördög, aki az ajkával érintette az ajkam.

Másnap reggel Melanie meg én futni megyünk a közelünkben levő árnyékos parkba, mint minden hétköznap, ha esik, ha fúj. Mindkettőnkön csuklószorító van, aládugva iPod, de ma egyikünk sem hallgat semmit, csak egymást.

– Te Twitterezettél, te lotyó. Pedig az az én reszortom – szólal meg Mel a telefonját nyomkodva, én meg a homlokomat ráncolva próbálom kivenni, hogy mit olvas.

– Akkor a saját számodat kellett volna megadnod az enyém helyett.

– Felhívott már?

– „Tizenegykor a Városházánál. A hibbant barátnőt hagyd otthon”, csak ennyit mondott.

– Hehe – felel Mel, aztán kikapja a kezemből a telefonom, ideadja az övét, és beírja a jelszavamat, hogy megnézze az üzeneteimet.

A homlokom ráncolom, mert a kis rókaelkű tudja minden jelszavamat, úgyhogy valószínűleg ha akarnék, sem tudnék eltitkolni előle semmit. Fohászkodom, hogy a keresési előzményeimet ne nézze meg, mert akkor látná, hogy nyomoztam Remington után. Komolyan, erről ne is *beszéljünk*, mert már magam sem tudom, hányszor ütöttem be a nevét a Google keresőbe. Mel szerencsére csak a nem fogadott hívásaimat nézi meg, és ott persze nem szerepel a pasi.

A cikkek alapján, amiket múlt éjjel olvastam, Remington Tate buliisten, szexisten, és úgy általában véve *isten*. Méghozzá a bajkeverő fajtából. Ebben a minutumban nyilván másnapos és részeg, az ágyában kiélegült, pucér hölgyikék hevernek szanaszét, ő meg azt gondolja, „Milyen Brooke?”

Melanie visszamarja a telefonját, megköszöri a torkát, és a Twittert kezdi nézegetni.

– Szóval van itt pár új komment, amiket hallanod kell. „Ilyen még nem volt! Láttátok, hogy Szökőár megcsókolt egy nézőt? Vazze, mi csoda nyüzsi volt! Hallottam, hogy verekedés tört ki, amikor a csaj után sietett, és fellökött egy pasit. Ringen kívül tilos verekedni, szóval lehet, hogy KŐ nem küzdhet többet ebben a szezonban, vagy soha többé. Ja, ezért rúgták ki a profik közül is. Na, ha Kő nem szerepel, én el se megyek.” Ezt persze több más ember csipogta – magyarázza Mel, majd a telefonját leeresztve elvigyorodik. – Bírom, hogy Kőnek hívják. Mert olyan kemény, meg hogy az ellenfeleinek KO, vágod? Mindenesetre, *ha* nem tiltják el, akkor is csak a szombat marad, aztán más városban rendezik a bunyót. Szóval ott leszünk, vagy ott leszünk?

– Ő is ezt kérdezte, amikor felhívott.

– Ne már, Brooke! Most felhívott, vagy nem?

– Szerinted? Mégis hány követője van a Twitteren? Millió?

– Speciel két egész három millió.

– Hát, bakker, nesze a válasz – vágom rá, és már csak simán dühös vagyok, lövésem sincs, miért.

– Márpedig *evidens*, hogy tegnap este baromira rád volt indulva.

– Azóta rég magára indította valaki más, Mel. Az ilyen pasik már csak így működnek.

– Akkor is el kell mennünk szombaton – közli Melanie olyan mérges fintorral, hogy az már-már komikusnak hat csinos arcán. Egyszerűen nem az a fajta, aki haragudni tud. – *Neked* pedig úgy kell öltöznöd, hogy kiguvadjon tőle a szeme, és bánja meg, hogy nem hívott fel. Falrengető egyéjszakás kaland lehetett volna, és a *falrengetőt* komolyan mondom.

– Miss Dumas?

Útban vagyunk vissza a lakásom felé, és a reggeli napfénnel szemben hunyorogva látom, hogy a ház lépcsőjén egy magas, negyvenesnek kinéző nő áll rövid, szőke bubifrizurával. Melegen, de enyhén zavartan mosolyogva egy borítékot nyújt felém, amin a nevem áll.

– Remington Tate azt akarta, hogy ezeket személyesen adjam át önnek.

A név hallatán megáll a szívem, aztán hirtelen vadabbul kezd vágdatni, mint a reggeli futás alatt. Reszkető kézzel nyitom ki a borítékot és húzok ki belőle egy nagy, kék-sárga papírt. Szakmai belépő az Underground klubba, ami a közönségtől elzárt részekre is érvényes, hozzátűzve négy, az első sor közepére szóló jegy.

A zsigereim furcsán bizseregni kezdenek, amikor észreveszem, hogy a szakmai belépőn az én nevem áll férfias, otromba betűkkel, amiket bizonyára ő írt.

A szó szoros értelmében eláll a lélegzetem.

– Húha! – suttogok kábultan.

A mellkasomban hirtelen bugyborékolni kezd az izgalom, azt hiszem, muszáj lesz lefutni még pár kilométert, hogy lehiggadjak.

A nő szélesebben mosolyog.

– Akkor átadhatom neki, hogy igent mondott?

– Igen – pattan ki belőlem a szó, mielőtt belegondolnék.

Mielőtt fontolóra vehetném a tegnapi cikkeket, amik címében olyasmik szerepeltek, mint „rosszfiú”, „részezen”, „kocsmái verekedés” és „prostituáltak”.

Hiszen csak egy mérkőzés, nem igaz?

Nem valami másra mondok igent.

Ugye?

Újra a jegyekre bámulok hitetlenkedve, Melanie pedig engem bámul oldalról szájtátva, a nő meg visszaszáll egy fekete Cadillac Escalade hátsó ülésére. Amikor az autó elhúz, Mel vidáman a válamba öklöz.

– Te ribi! Kell neked, igaz? Pedig ez az *én* álmom volt, te mocsadék!

Nevetve nyomom a kezébe a három jegyet, és közben kóvályog a fejem a gondolattól, hogy Remington tényleg megkeresett.

– Hát, úgy tűnik, tényleg elmegyünk. Segítesz bandát toborozni?

Melanie megmarkolja a vállam, és felíranyít a házunk lépcsőjén.

A fülembé suttog:

– Most mondd, hogy nem bizseregsz kicsit.

– Nem bizsergek egy kicsit – vágom rá automatikusan, majd a lakásom ajtaján belépve hozzáteszem: – *nagyon* bizsergek.

Melanie felsikolt, és követeli, hogy átjöhessem ruhát választani nekem szombatra. Azt felelem, hogy ha majd kurvának akarok öltözni, feltétlenül szólok neki. Végül lemond a ruhatáramról, kijelentve, hogy úgyszincs benne semmi, ami egy kicsit is szexi lenne. Elindul dolgozni, így aztán magamra maradok. Egész napra. Az a kis bizsergés nem

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

egykönnyen múlik. Még akkor is érzem, amikor letusolok, amikor felöltözöm, és amikor az e-mailjeimet nézem, nincs-e hír a munkáról.

Érthetetlen, miért izgulok ennyire a gondolattól, hogy újra látom.

Azt hiszem, tetszik nekem, és ennek nem örülök.

Azt hiszem, akarom őt, és ezt utálom.

Azt hiszem, tényleg ő az egyéjszakás kalandok tökéletes nyersanyaga, és nem hiszem el, de kezd megjönni a kedvem hozzá.

Szombatra természetesen, mint minden nő, akinek működnek a hormonjai, a haviciklusom tök más állomására érek, és időközben már tucatszor megbántam, hogy elfogadtam a meghívást a meccsre. Ilyenkor azzal vigasztalom magam, hogy legalább a banda izgatottan várja.

Melanie Pandorát és Kyle-t hívta el. Pandora belsőépítész, Melanie kollégája. A csaj gót divat szerint öltözik, és ő a cégük ügyeletes technoszénije, és minden agglegény vele akarja dekoráltatni a garzonját. Kyle a szomszédom, fogorvosnak tanul, régi barátom, és Mellel középiskola óta jóban vannak. Bátyánk helyett bátyánk, és olyan kis cuki, olyan félszeg a nőekkel, hogy amikor huszonegy éves korában el akarta veszteni a szüzességét, fizetett érte egy profinak.

– Nagyon jó, hogy elviszel kocsival, Kyle – jegyzi meg Melanie mellettem a hátsó ülésen.

– Fogadok, hogy csak ezért kellettem nektek – felel ő, de közben nevet, és látható izgalommal néz a küzdelem elébe.

Az Undergroundban most legalább kétszer akkora a tömeg, mint múltkor, és vagy húsz percet kell várnunk, amíg végre bejutunk a szorítóhoz levívó liftbe.